

vajúdva bennem hentereg
egy nő, megszülni Tristramet,
ha szólok, lüktet a mese
mézgafolyás szájherpesze,
izzik a régi napihír,
jobban, mint mit a lap ma ír:

a világ sehová se vitt,
de a könyv a fájdalomig.

Kántor Péter

EGY RÉGI KÖLTŐ SZÜLETÉSNAPJÁRA

Vörösmarty Mihály, 1800–1855

Az éjjel hazafelé mentem,
J. A. után, 2000-ben,
háltak az utcán, a padokon.
Kedves V. M., emlékszem kérdésedre.
Mi dolgunk a világon? Nem tudom.
Az előszobaszekrényt odaát majd
ha nem is kiüríteni, rendezni csak.
Helyet csinálni az új lomnak.
Válaszolni a levelekre, sat.
Odaát volt, mikor azt hitték, tudják,
mi dolguk. Esméktől hevültek.
Testvérik voltak, számos milliók,
s hogy igazság uralkodjék, azért
fáradoztak e konditeremben.
Kész csoda, hogy megúszták élve.
Én odaát nőttem fel, abban
a lakásban. Most ebben élek.
Ide érkezem haza, miután
két kulccsal kinyitom az ajtót.
Ma ez a divat. Ma olyan is van,
ki otthonában rács mögött él.
Nem elítélt rab, csupán józan.
A mellén széttárta az inget
az a férfi a megállóban,
aki egy cigarettát kért s kapott.

„Nem vagyok бүdös, megszagolhat.”
Nem volt rá válasz, csak бүdös csönd.
Felnőttünk. Idegen anyagban
ismerős részek, részletek.
Ez vagyok én: juh a gyepen,
felfűjt gyomor, kíváncsi szem.
Hogy szép legyen, ti. az élet,
ahhoz bizony születni kell.
Csüggedni nem. Szabad. De tartozik
minden tartozáshoz egy követel.
Item, az emészthetetlen dolgokat
vagy kihányom, vagy cipelem,
ámde úgy látszik, meg nem állok,
míg a föld ki nem hal. Mint aki
nem hisz a saját állásában.
Kamaszkoromban felborítottam
az asztalt, minden leesett,
hogy változzon egy keveset.
A nagy része visszapakolva,
újra- meg újracsomagolva
– s hozzá is tesz az emberállat –
szaporítja a példatárat
az utódoknak. Sok törékeny
összetört. Jó, rossz vegyesen.
A szilvakompótot, pedig imádtam,
túl édes, már nem szeretem.
De vannak cserélhetetlen elemek,
van, amit nem pótolhat semmi,
s ezekre vigyázni, ezeket óvni
mindvégig, az utolsó szóig
érdemes. Hogy ne legyen bővli
e multság, melyben a táp
felfalja előbb-utóbb úgyis a juhot.
Megy előbbre, sőt, rohan a világ.